

Bilag II.

I Slutningen af November Maaned f. A. modtog jeg fra Ministeriet en Skrivelse, dat. den 24de November 1865 saalydende:

„Efterat man nu fra den Commission, der har været nedsat for at revidere de om Limfjordsfiskeriet gjældende Bestemmelser, har modtaget et af Commissionen udarbejdet Forslag til en ny Lov for dette Fiskeri, undslader man ikke, ved høslagt at tilstille dem bemeldte Lovforslag med tilhørende Motiver samt Commissionens Forhandlingsprotokol, tjenstlig at udbede sig deres Yttringer over det omhandlede Forslag med det Indesluttedes Tilbagekendelse behagelig meddeelte.“

Det er et paa een Gang vanskeligt og ubehageligt Arbejde, Ministeriet herved har overdraget mig: vanskeligt, fordi der hører meer end almindelige Mandseverner til at gjennembyde og kuldkafe den Masse Fordomme, hvorpaa Loven af 29de December 1857 er bygget, og, som Commissionen yttre i Slutningen af sine Motiver, idetmindste har langt over et Aarhundredes Hævd for sig; ubehageligt, fordi man virkelig i Commissionens Forslag har et Arbejde, der røber ligesaa megen Flid og Forstand som liberal Omhu for Fiskerne, og desuagtet, trods den Agtelse, Commissionens Forslag indgyder, med høiere Hensyn for Diet seer sig nodfaget til at modarbejde det som Noget, der er fremkommet deels af en misforstaaet (faderlig) Omhu for Fiskerne, deels af Uerbødighed for Love og Vedtægter, som baade ifølge deres Oprindelse og Virkninger aldeles ingen Uerbødighed fortjene.

For at overbevise sig om Commissionens Flid og Forstand behøver man blot at gjennemlæse Forhandlingsprotokollen. Man vil deraf see, hvormange Steder i Limfjorden Commissionen har besøgt, hvor utrættelig den paa hvert Sted har forelagt de forsamlede Fiskere de samme og atter de samme Spørgsmaal, hvor skarpsindig den undertiden har vidst at fælle

mellem saadanne Bepværing, der havde en forstandig Grund, og saadanne, der vare fremkaldte af Egennytte, Misundelse, eller andre onde Lidenstaber. Ogsaa Commissionens Omhu for Fiskerne skinner saaledes igennem Motiverne til enhver Paragraph i det nye Lovforslag, at den ikke trænger til nærmere Paavisaening. Ja, denne Omhu er endog gaaet saavidt, at Commissionen for at befrie Fiskerne for de Baand, den gamle Lov paalagde dem, i sin liberale Iver saagodt som har taget alt Kjød og Blod fra denne og kun ladet Principet staa tilbage som et hæsligt Skelet. Men hvorfor beholde det sidste, naar man har taget det første? det fatter jeg ikke. Commissionen har selv følt det Inconsequente ved denne Fremgangsmaade, og har derfor i Slutningen af sine Motiver yttret sig saaledes:

„Med Hensyn til at man ventelig modvort Forslag vil rette de samme Bebrejdelser for utilbørlig Vidtløftighed, som vi oftere have hørt fremsætte mod Lov af 1857, troe vi, efter at have affluttet Betænkningen, endnu at burde tilføie, at ogsaa vi, da vi gif til Arbejdet osv. (See Slutningen af Motiverne).

Commissionen støtter altsaa det gamle Princip, det er, den vedbliver faderlig at bestemme, hvilke Redstaber Fiskerne maae bruge, til hvilke Tider de maae benyttes, og støtter dette Princip med følgende Grunde:

1. Ved Lov ville Redstaberens Indretning og Benyttelsesmaade faae en mere alsidig Behandling, og de herhen hørende Bestemmelser en lettere Overstuelighed, end om Administrationen ordnede disse Forhold.
2. De særlige Eiendomsforhold i Limfjorden synes næsten med Nødvendighed at fordre det gamle Princip's Bestaaen, der endelig
3. Støttes ved langt over et Aarhundredes Hævd.

Disse Grunde ere, som jeg ovenfor har